

CURSIEFJES

PASSAGE

Luk zat aan een tafeltje bedekt met een wit tafelkleedje. Hij keek voor zich uit en observeerde het voetvolk dat langzaam voorbij schreed. Dat deed hij dikwijls samen met Lutgarde. Van op een terrasje turen naar het passerend volkje. Het was dan een eenrichtingsverkeer in hun blikken. Zij bekeken de passanten, maar het omgekeerde mocht liefst niet. Ze konden dan als tijdverdrijf commentaar geven op al wie niet voldeed aan de conservatieve esthetische normen die ze voor zichzelf hadden vastgelegd.

‘Zie je die daar met dat verticaal gestreept kleedje? Ze is al zo mager.’

‘Moet je die groeven in dat gezicht eens zien, precies de Grand Canyon. Die oude heks kleedt zich alsof ze twintig is met dat rokje een flink stuk boven de knie.’

‘Dat vestje en die broek hebben nu toch ook kleuren die niet samengaan, wel?’

‘Dat jonge fastfood-meisje daar, met haar uit de kluiten gewassen achterwerk; bijna niet te geloven dat er jeans in die maten bestaan.’

‘Hoe is ’t mogelijk, zo jong en zo dik. Wat zal dat worden op latere leeftijd?’

‘Kijk es, die mijnheer daar met dat donker jasje; lijkt sterk op onze nonkel Fons.’

‘Ja, maar zijn kapsel is anders.’

‘Het is duidelijk een pruik. Kijk maar, zijn echte haar die er onderaan uitsteekt heeft een andere tint. En dan die artificiële scheiding, die geen hoofdhuid laat zien.’

‘Zie die daar op haar hoge hakken. Ze loopt precies op eieren.’

‘Ja, schijnt slecht te zijn voor de rug.’

‘Dat mens daar is ook serieus geschminkt. Kijk eens naar haar ogen. Ze komt net uit de kolenkelder.’

En al dat commentaar werd gekruid met een neusreutel als het wat komisch was en als de tegenstelling met hun eigen visie te grof was, met een afkeurende ‘maar’ dat kortweg als ‘moa’ werd uitgesproken.

Nu was het evenwel anders. Totaal anders ...

Luk zat er zonder zijn vrouw. Links naast hem zat een jonge heer en rechts een al wat oudere dame, elk aan zo’n tafeltje bedekt met een wit tafelkleedje. Alle drie observeerden zij het volk dat voor hen passeerde en dat ietwat reikhalzend uitkeek naar het gebeuren een eindje verder.

Hoewel nogal wat mensen van uiteenlopende pluimage de revue passeerden, had Luk geen zin om daarover maar iets op te merken in zijn gedachten. Nee, hij wou nu eerder dat de passanten naar hem keken, dat zij aandacht voor hem zouden hebben. In tegenstelling tot de keuring van op een terrasje, moesten de blikken nu in beide richtingen gaan. Hij verlangde hevig dat regelmatig uit de mensenstroom iemand

naar hem zou komen, zich op de stoel voor hem zou zetten en een blijk van interesse zou tonen. Ja, ze mocht te dik of te mager zijn. Ja, het mocht iemand zijn wiens jas qua kleur niet paste bij zijn broek. Ja, ze mocht overdreven geschminkt zijn of iemand met een gezicht waarin diverse zijrivieren van de Colorado hun weg hadden gebaad. Daarover zou hij absoluut geen commentaar bedenken. Maar, in de twee uur dat hij daar zat beperkte de interesse in zijn richting zich tot af en toe iemand, die slechts een kortstondige blik wierp naar het kaartje op de tafel waarop zijn naam gedrukt stond en dat blijkbaar weinigzeggend was.

Hij stond op en zuchtte. Dat was nu eenmaal het lot als je boek niet aanvangt met Ingrediënten voor vier personen, dacht hij. Volgend jaar beter. Gelaten verliet hij de Boekenbeurs.

© Bert Bergs, 9 november 2013

----o----

COMPLIMENTJES

Ze zaten met elf aan tafel, waaronder vier gerenommeerde misdaadauteurs. Trouwens, de overigen hadden ook heel wat spannends op papier gepresteerd. Behalve één iemand, Joris. Hij had zichzelf uitgenodigd als kersvers lid van de auteursvereniging, maar toen hij zag wie daar allemaal aan tafel zat, voelde hij zich klein, zeer klein. Wie was hij? Iemand die eventjes zijn criminal mind op papier had ontvouwd en hoopte dat hier en daar een lezer het einde zou halen van zijn eerste boek, dat hij in eigen beheer had uitgegeven. Joris zei weinig en wou zich absoluut niet profileren in dat exquisite gezelschap. Diegene die links naast hem zat, –laten we hem voor de eenvoud Dirk noemen– had weer een nieuw boek geschreven dat net was uitgegeven. Het werk had reeds zeer lovenswaardige kritieken gekregen waardoor die man stilaan zijn plaats zou weten te veroveren naast de vier eerder aangehaalde sterauteurs.

De diverse schotels werden vlot na elkaar opgediend. Op een flesje wijn werd niet gekeken. Dirk wist regelmatig de glazen en vooral de zijne te vullen, terwijl Joris voortdurend zijn glas met de hand moest afdekken omdat hij nog een eindje moest rijden. De tafelgesprekken schenen bij dergelijke samenkomsten altijd hetzelfde stramien te hebben: klachten over de uitgevers, die alleen maar oog hadden voor kookboeken, breiboeken en schrijfsels van auteurs, liefst BV's, die weinig te maken hadden met literatuur; klachten over de boekhandels, die te veel de buitenlandse misdaadromans etaleerden ten opzichte van werk van eigen bodem, enz.

Zonder aanleiding vroeg Dirk opeens: 'Wie ben jij?'

Joris trok zijn hoofd in tussen de schouders alsof er in zijn onmiddellijke omgeving een bom ontplofte.

Voorzichtig zei hij: 'Ik ben Joris Vercammen.'

‘Uw boeken?’

‘Ik heb net mijn eerste boek uit: Het ijzeren zwaard.’

‘O ja? Is dat boek van jou?’

Joris wist niet goed wat deze vraag verder zou inhouden en antwoordde bijna onhoorbaar: ‘Jawel.’

‘Maar dat boek is prachtig’, zei Dirk luid waardoor de tafelgesprekken ineens ophielden.

Joris’ hoofd nam langzaam weer de normale hoogte tussen zijn schouders aan.

‘Is dat zo?’, bracht Joris voorzichtig uit.

‘Ja, man, jij hebt talent zeg!’

Joris wou nog vragen ‘Meen je dat?’, maar vond dat hij nu in zichzelf moest geloven en antwoordde zo neutraal mogelijk: ‘Ja.’

‘Verdomd een goed verhaal en een fantastische ontknoping’, wist Dirk nog toe te voegen.

Terwijl alle gezichten van zijn tafelgenoten met de glimlach naar hem keken, beaamde Joris dit weer met een korte: ‘Ja.’

‘Doe zo voort, man’, zei Dirk nog en draaide zijn hoofd weer naar het gezelschap.

De tafelgesprekken gingen weer door. Joris was in gedachten verzonken en hoorde nog nauwelijks wat er werd gezegd. De complimentjes van Dirk deden hem uitermate deugd. De avond kon niet meer stuk. Hij was toch blijkbaar een goede schrijver. Hijzelf en zijn werk waren nu aanvaard door de grote heren. Morgen zou hij aan zijn tweede boek beginnen.

Het was tijd. Iedereen stond op. Ze gaven elkaar de hand met een ‘tot ziens’ of ‘tot de volgende keer.’

Joris liep naar de vestiaire, deed zijn regenjas aan. Net voor hij aan de deur kwam hoorde hij achter de jassen iemand zeggen: ‘Dirk was vanavond weer goed aangeschoten.’ En iemand anders zei: ‘Ja, en dan speelt hij altijd dat vervelend spelletje met het tegenovergestelde te zeggen van wat hij werkelijk meent.’

Joris’ hoofd zakte weer tussen zijn schouders. Hij zette zijn kraag van zijn regenjas recht en verdween in de natte nacht.

© Bert Bergs, 15 november 2013

----o----

DIGITALE DNA

Wie ben ik?

Ik ben een nummer, een getal van elf cijfers opgeslagen in een databank, rijksregister genoemd. Vroeger was dat een genummerde fiche, die gevuld was met zwarte, soms

onregelmatige geschikte letters van een Remington en die verder verwees naar andere fiches of mappen met fiches op andere plaatsen. Nu ben ik omgezet in nullen en enen. Ik ben een digitaal DNA geworden, een soort Digitaal Numeriek Adres dat mij als individu onderscheidt van andere individuen. Aan dat DNA zijn dan weer nullen en enen verbonden, die vertellen wat ik ben, hoe ik ben, wat ik doe en gedaan heb en ook aan welke andere digitaal DNA's ik gekoppeld ben.

Wat bezit ik?

Ik bezit de klassieke behoefte: geld. Nee, niet onder de vorm van metaal of papier in een kous, kookpot, kast of kluis, maar ergens op een databank, omgezet in nullen en enen op een plaats die ook bepaald wordt door nullen en enen. Allemaal reusachtige getallen, veel langer dan het geldbedrag dat ik voor ogen heb. Mijn geld is dus uiteindelijk ook een digitaal DNA geworden.

Wat lees ik?

Ik lees wel degelijk gedrukte teksten, maar die voortgesproken zijn uit nullen en enen en die mededelen wat anderen hebben verteld, meestal gecommuniceerd of verstuurd met nullen en enen. Alle 'waarheid' blijkt voortaan vervat te zijn in nullen en enen, in digitale DNA's.

Wat zie ik?

Een hele wereld die bepaald, gestuurd en geregeerd wordt door stuurprogramma's en processoren die stoeien met de nullen en enen in chips, sticks en disks, waarbij ik al de mogelijkheden in deze realiteit aan de fantasie van de lezer overlaat.

En wat als een digitale geneticus in staat is al die DNA's ongevraagd te manipuleren?

© Bert Bergs, 1 augustus 2014 (*Proloog Het Pi-algoritme*)

----0----

VERMIST, GEKIST, VERGIST ...

Spitsbogen. Alle vensters hadden de vorm van gotische spitsbogen. De ramen zelf bestonden uit onregelmatig geplaatste, rechthoekige vlakken gekleurd glas, waardoor die Mondriaans overkwamen. De zon projecteerde de diverse kleuren op de zwarte leistenen vloer en op de bleke eiken kist die door vier man werd gedragen en langzaam naar voren schreed. De kist werd voorafgegaan door de priester en twee

dienaars en gevolgd door Lydia en Gina, samen met enkele familieleden die Lydia zelfs niet eens kende. De kist werd neergezet, begroet en gezegend door de priester. Daarna ging iedereen zitten. De priester heette de aanwezigen welkom. Hij ging zelf zitten terwijl *Bist du bei mir weerklonk*, gezongen door een vrouwenstem en begeleid door het orgel.

De priester stond op, ging naar de lezenaar, spreidde zijn armen en zei: ‘Broers en zusters, wij weten dat God, die de Heer Jezus uit de dood heeft opgewekt, ook ons tot leven zal wekken om ons tot Zich te voeren. Wij geven daarom de moed niet op. Al gaan wij ook uiterlijk gezien ten onder, innerlijk worden wij van dag tot dag een nieuwe mens. Wij houden onze ogen gericht, niet op het zichtbare, maar op het onzichtbare.’

Het onzichtbare waar Gert naartoe ging interesseerde Lydia niet. Voor haar was het zichtbare wat er was gebeurd. Waarom had Gert niet van zich laten horen? Hoe was hij aan zijn einde gekomen? Hoe kwam hij daar in die kist? Terwijl de mis vorderde gingen haar gedachten volledig op in de vragen die ze al maandenlang had gesteld. Plots stond Gina op en ging naar voren. Ze nam een papier uit de binnenzak van haar gele colbert, vouwde het open en las voor. Het ging over vake alhier en vake aldaar, haar uitgesproken speelkameraad. Lydia kon moeilijk een afkeurende blik verbergen. Na een resem gebeden, die aan Lydia grotendeels voorbij was gegaan, kwam de lijkbidder naar haar toe en vroeg haar voor de offerande. Lydia stond op, ging omheen de kist, die ze groette. Ze legde vervolgens haar hand op het kruis dat door de priester werd voorgehouden en nam het bidprentje aan. Zij ging weer zitten en bekeek het prentje. De foto op het prentje was Gert niet. Nee, dat was Gert niet. Wie had zich hier vergist? Was zij in de verkeerde kerk? Op een andere begrafenis? En dan weerklonk een lach van Gina, steeds luider en sterker galmend. Lydia schoot wakker. Nee, het was geen nachtmerrie, maar de zoveelste droom die ze had meegemaakt in de schemerzone tussen slapen en waken.

© Bert Bergs, december 2014 (*fragment uit Het Pi-algoritme*)

Een gedicht. Waarom niet?

LAATSTE GEDACHTEN

Wat was gisteren
zo belangrijk,
dat ik het vandaag
al vergeten ben.

Hoe zal ik morgen
dan nog weten
wat ik nu schrijf.

Mijn gedachten kronkelen
als een beekje,
dat zijn weg zoekt
naar de rivier van dementie,

en uiteindelijk naar
de zee van
gedachteloosheid.

© Bert Bergs, 2014

----o----

COKE-COONING

Aan het aantal decibels te horen, zat de stemming er al aardig in toen ik met mijn vrouw de woonkamer binnentrad. Het salongedeelte van de grote ruimte was druk bevolkt.

‘Aha, daar zijn jullie’, riep mijn collega van de universiteit terwijl hij naar ons toekwam. Hij draaide zich om en riep de anderen. Hij stelde mij voor als zijn collega, een fysicus met zijn echtgenote.

Handen werden geschud en namen en beroepen werden uitgewisseld. We kregen een plaats aangewezen op een grote hoekzitbank.

‘Wat mag het zijn?’, vroeg mijn collega met een drinkbeweging.

‘Voor mij een gin-tonic, graag’, antwoordde mijn vrouw, waarna ik een whisky zonder ijs vroeg.

Onze drankjes kwamen snel. Ik proefde van mijn glas. Een milde whisky met een fruitige smaak. Ik vermoedde een twaalf jaar oude Glenfiddich of iets in dat genre.

Later zag ik mijn vermoeden bevestigd door de typische Glenlivetfles die op de bar stond.

Ik zat er wat onwennig bij, terwijl mijn vrouw al gauw een gesprek had aangeknoopt met haar buurvrouw. De uitnodiging was onverwacht gekomen. Mijn collega wilde me uit mijn ivoren toren losweken en meer onder mensen van diverse pluimage laten komen. Ik bestudeerde het gezelschap. Het zag er op het eerste gezicht een gezellige bende uit. Ze waren tamelijk sportief gekleed en lichamelijk van diverse grootte en breedte. Er waren zeven mannen, veertigers en vijftigers, schatte ik, en zeven vrouwen van meer uiteenlopende leeftijden. Door de diverse beroepen leek het gezelschap op een mini serviceclub. De gesprekken liepen door elkaar.

Ik hoorde iemand naast mij vragen: 'Hoe heb je dit huis gevonden?'

'Ik ken dit huis en zijn eigenaar al lang. De verkoop van dit pand is ooit in mijn studie gepasseerd. Je kan dit hier huren voor een dag, een week, een maand, zo kort of zo lang je maar wil', antwoordde de notaris met een nonchalante air.

Ik kon de bankfiliaalhouder, drie plaatsen verder, horen vertellen dat het nettoresultaat van Inbev voor het tweede jaar na elkaar gedaald was zodat het niet opportuun was om nu aandelen te kopen. Het ging verder nog over Mittal-Arcelor, maar ik werd onderbroken door mijn buurman die plots zei: 'Zo, en jij bent een vieze kus.' Hij lachte luid.

'Jawel, maar dat is al een ouwe', zei ik en glimlachte fijntjes.

'Ik ben rechter en dit hier is een procureur', zei hij terwijl hij de man naast hem uit zijn gesprek haalde en hem omarmde.

'Aangenaam', zei ik kort.

'In de rechtbank ben ik de regisseur en hij verdeelt de rollen, twee in elk toilet', zei hij en schaterde het uit.

De procureur liet een cynisch 'hahaha' horen en draaide zijn hoofd terug naar de dames met wie hij in gesprek was.

Wat een verwaande, boertige kwast. En dat voor een rechter. Ik wou opstaan en ergens anders gaan zitten. Maar dat leek me onbeleefd en mijn echtgenote, die gezellig aan het keuvelen was met haar buurvrouw, had graag dat ik in haar buurt bleef.

Aan de andere kant van de zitbank riep er iemand plots luidkeels: 'Zwijg, dat gebouw heeft mij aan de rand van het faillissement gebracht.'

De gesprekken stokten en alle hoofden draaiden simultaan in de richting van de aannemer.

'Komt ervan als je net voor belangrijke beslissingen niet even aan de coke zit', brak iemand de stilte.

'Nu je over coke spreekt, dokter. Wordt het niet stilaan tijd?', vroeg de advocaat.

'Wie trakteert eerst?', vroeg de rechter.

'Ik zal het ijs breken', zei de aannemer. 'Hier heb je twee zakjes', zei hij en smeed twee plastic minizakjes op de salontafel.

‘Hoe is het mogelijk. Dit zijn snowsealtjes. Wanneer ga je dat nu leren?’, zei de advocaat spottend.

‘Potvolkoffie, snowzeeltjes of wat dan ook, als het spul maar van goede kwaliteit is. Dat is wat telt.’

De notaris riep zijn vrouw toe: ‘Lieve, breng de schaaltes.’

Een dame met een klassiek kapsel stond op en liep naar de keuken. Ze kwam terug met twee blinkende roestvrije schaaltes en gaf ze aan de procureur. Die ging op zijn knieën voor de lange lage salontafel zitten, als ’t ware in een ceremoniële houding voor wat komen zou. Iedereen keek stil toe. Hij pakte een sealtje, trok het voorzichtig open en deponeerde de inhoud op een schaalte. Met iets dat op een scheermesje leek, hakte hij het witte poeder nog wat fijn en verdeelde het daarna minutieus over tien gelijke lijntjes, twee aan twee, die hij nog eens netjes uitlijnde. Hij was als een kok die een bord prepareerde. Hij herhaalde het protocol met het tweede sealtje op het andere schaalte. Vervolgens opende hij een sigarettenkistje en nam er een aantal dunne rolletjes van wit glanzend hardboard uit. Dat viel mij tegen. Ik had verwacht dat de portefeuilles zouden opengaan en groene biljetten van honderd euro zouden verschijnen om er een rolletje van te maken. Zo had ik het altijd gezien in films. Daar klaarden ze deze klus met een honderd dollarbiljet.

De rechter had de eer de zitting te openen. Hij snoof gulzig twee lijntjes op, kneep opeenvolgend elk neusgat dicht terwijl hij telkens nog eens hard snoof. Hij gaf het schaalte door aan de procureur. Ik bestudeerde het gezelschap nauwgezet. Ik zag telkens de lijntjes verdwijnen, nog even snuivend aan de neus vingeren. Dan veranderden de gezichten. Gelukzalige blikken, de mondhoeken lichtjes naar beneden als teken van stijgend zelfvertrouwen. Het viel mij op dat slechts twee vrouwen aan de ceremonie deelnamen en allebei minder openlijk reageerden. Plots belandde een schaalte voor mijn neus. Er lagen nog slechts twee lijntjes op. Ik was blijkaar de laatste en iedereen keek afwachtend naar mij. Mijn vrouw wierp me een argwanende blik toe.

‘Zou jij dat wel doen? Je zit al regelmatig aan de Avamys met je neusproblemen.’

Die blikken. Ik maakte die avond deel uit van dit exquisite gezelschap en mocht geen zwakheid tonen. Ik moest mijn mannetje staan. Doen dus. Nu of nooit. Ik haalde diep adem alsof ik mij voorbereidde op een duik in het diepe. Ik blies de adem uit en snoof een lijntje op. Zonder aarzelen liet ik het tweede lijntje in mijn andere neusgat verdwijnen. Met de rug van mijn hand wreef ik mijn neus af. Afgaande op de samengetrokken gezichten van de mannen was dat compleet fout.

De kamer werd ineens helderder. Ik voelde mij super in mijn vel. Mijn vrouw keek nog altijd afwijzend. Ik pakte haar stevig vast en gaf haar een kus. Hoe kan je zo kijken, het leven is toch mooi, niet? Had ik dat nu gezegd of gedacht? Het geroezemoes van het gezelschap vervaagde. Ik stond daarboven. Ik stond recht. Iedereen zweeg en keek naar mij. Ik bekeek de toehoorders een na een met wat moest doorgaan voor een energieke blik. Dan vertelde ik hoe je een olifant kon

vangen met een Grieks-Latijns woordenboek, een verrekijker, een pincet en een luciferdoosje ...

© Bert Berghs, 1 augustus 2016 (Proloog Coke in voorraad)

----0----

EERSTE HOOFDSTUKKEN

‘Cirkel Twaalf’

Woensdag 21 november 2012 – Gent.

‘Dat is dan drieëntwintig euro en zeventig cent’, zei dokter Steven Vyncke tegen het oude vrouwtje met rooddoorlopende ogen dat een zakdoek aan haar neus hield. Hij overhandigde haar het briefje voor de mutualiteit en dat voor de apotheker. Nadat ze ietwat moeizaam betaalde en evenzo opstond, deed hij haar uitgeleide. Hij ging naar de wachtzaal en riep: ‘De volgende.’

De wachtzaal zat overvol met snotterende, niezende, rochelende en hoestende patiënten. Het natte en voor de tijd van het jaar te warme herfstweer had ervoor gezorgd dat het viraal gespuis zich kon botvieren. Dat bezorgde velen een ongemak, een pittige verkoudheid die met een *griepachtig* gevoel werd omschreven. Zolang de dokter zelf niet het slachtoffer werd van een dergelijke epidemie, was dit voor hem altijd een drukke, maar lucratieve periode. Hij moest enkel nagaan of er zich geen complicaties voordeden en indien wel, deze gevallen desnoods naar de nodige specialisten doorverwijzen. Voor de rest kon hij zijn patiënten slechts aanraden het zaakje uit te zieken, waarbij hij alleen wat verzachtende middeltjes voorschreef zoals een of ander hoestsiroopje of neusspray.

Nadat de zoveelste patiënt zijn klachtenlitanie had afgestoken en dokter Vyncke voor de nodige medicinale soelaas had gezorgd, klonk het weer: ‘De volgende.’

Een man, om en bij de veertig jaar, fors gebouwd met een vierkant hoofd, waarop het donker haar in een korte bros was geknipt, stond op. Hij stak eerst zijn hand en daarna zijn wijsvinger omhoog naar de jongeman die nu aan de beurt was en ook reeds was opgestaan. Dit was zonder woorden een teken van ‘wacht even, het duurt maar één minuut’. De jongeman ging weer zitten. De man was duidelijk niet van hier en aan de jukbeenderen te zien eerder van het Slavisch type. Hij nam de uitgestoken hand van de dokter aan en ging hem voor in het kabinet.

‘Gaat u zitten. Zeg eens, wat zijn de problemen?’

De man antwoordde in het Engels: ‘Ik mankeer niets, maar ik kom u iets mededelen.’

Steven Vyncke keek verwonderd en vroeg nieuwsgierig: ‘En dat is?’

‘Uw vader is niet verongelukt; hij werd vermoord.’

‘Hoezo, vermoord’, was Stevens verbijsterde reactie.

‘Ik kan u verzekeren dat uw vader moedwillig is omgebracht en dat dit alles op een ongeval moest lijken. De bewijzen zal ik u binnenkort kunnen bezorgen.’

‘Meent u dat? Omgebracht door wie?’

‘Dat weet ik niet zeker, maar ik heb een vermoeden.’

‘Kijk, ik weet voorlopig nog niet alles, maar ik wou dit toch al even kwijt. Van zodra ik meer weet –en dat zal heel spoedig zijn– houd ik u verder op de hoogte’, zei de man nog.

Hij gaf de dokter een briefje waarop een 09-nummer gekrabbeld stond.

‘Op dit nummer kunt u mij bereiken. Vraag naar Stefan.’ Hij stond op, gaf de dokter een stevige handdruk en verliet snel het kabinet zonder dat Steven hem tot de voordeur kon begeleiden.

Steven was compleet uit zijn lood geslagen.

‘Mijn vader vermoord! Waarom zouden ze in godsnaam mijn vader hebben vermoord?’ zei hij halffluid tegen zichzelf.

Dat kon niet. Dat moest een vergissing zijn! Niet verongelukt maar vermoord. Het was dus geen ongeluk! Steven kon ineens zijn gedachten niet meer ordenen. Maar de consultaties moesten doorgaan. Verward verliet hij het kabinet, stak zijn hoofd in de wachtzaal en riep: 'De volgende.'

Hij liet de jongeman binnen in het kabinet die onmiddellijk ging zitten.

'Ik heb een ernstige verkoudheid. Het zit hier bovenaan allemaal vast', zei de man terwijl hij met zijn duim en wijsvinger beide wenkbrauwen aanwees.

Steven nam instinctief zijn stethoscoop en hing die rond zijn hals. Niet aan die nare boodschap denken, doorgaan. Er zit hier een man en nog een tiental patiënten in de wachtzaal die op hem rekenden om hen van hun kwaaltjes te verlossen of tenminste die te verzachten.

Nadat de laatste patiënt de deur was uitgegaan, voelde Steven zich moe. In het spreekuur van twee tot zeven waren er tweeëndertig patiënten de revue gepasseerd. Het bezoek van die vreemde man, vermoedelijk een Bulgaar, nam weer volledig zijn gedachten in beslag. Zijn Engelse woorden waren duidelijk: '*He didn't had an accident, he was murdered*'. En dat bleef maar echoën in zijn hoofd. Het gaf hem een knagend en tegelijkertijd ijl gevoel; een tweegevecht tussen boosheid en ongeloof, dat zelfs geleidelijk naar schrik oversloeg omdat hij realiseerde dat hij ook in iets bedreigends zou kunnen verwickeld geraken.

Zijn vader was vijf jaar geleden in Bulgarije verongelukt op vierenvijftigjarige leeftijd. Hij was zijn enige zoon, toen net dertig en drie jaar bezig als huisarts. Het was een zware klap toen hij het nieuws vernam. Op zoiets onverwachts was men mentaal niet voorbereid. Een ziekte, ja, maar een ongeluk. Alhoewel de verzekering de zaak wou afhandelen verkoos hij om naar Sofia te vliegen en daar de nodige formaliteiten te vervullen in verband met de repatriëring van het stoffelijk overschot. Na de begrafenis had het wel een tijdje geduurd vooraleer hij zich kon verzoenen met het afscheid van zijn vader. En nu kwam die boodschap van die Bulgaar, die alles weer oprakelde. En die had er nog een dimensie aan toegevoegd: moord! Niet het noodlot maar iemand zou hem zijn vader hebben ontnomen. Was dit wel ernstig te nemen? Zijn vader had nooit vijanden gehad. Wat was daar gebeurd in Bulgarije? Hij zou in ieder geval zijn moeder voorlopig erbuiten houden. Het zou haar maar onnodig weer verdrietig en mogelijk angstig maken.

Dagen gingen voorbij waarbij de overvloed aan patiënten zijn gedachten toch in zekere mate weghield van die vreemde boodschap. Instinctmatig, om zichzelf te beschermen twijfelde hij. Hij kon moeilijk aannemen wat die Bulgaar hem had verteld. Het moest een ongeluk geweest zijn.

Maandag 26 november 2012 – Gent.

Op die avond zat Steven samen met zijn vrouw, Annette, gewoontegetrouw te kijken naar het laatavondjournaal. De spoorstaking naar aanleiding van een herstructurering bij de spoorwegbedrijven, met de nodige verkeersellende tot gevolg, vormde de hoofdbrok. De mening van een vakbondsman en die van een gestrande reiziger stonden lijnrecht tegenover elkaar. Kortom ergernis alom. Na enkele *faits divers*, zoals het probleem van de vergrijzing met de voorstellen van de kersverse betrokken minister, werd melding gemaakt van een schietpartij in Gent. Op klaarlichte dag was daar een man op het voetpad doodgeschoten vanuit een auto. De straat waar het gebeurde kwam in beeld. Steven en Annette herkenden de Brabantdam. Verder toonde men het voetpad van op enige afstand met bloedvlekken en de krijttekeningen. Een man met een rond en rood gezicht en een bos krulhaar vulde het

beeld en vertelde in de bol met het vrt-logo wat hij had gehoord en gezien. Twee schoten waren het die echoden in de straat. Vervolgens was er die zwarte auto waarvan een raampje dichtschoof en met gierende banden verder reed. Nee, hij had niemand herkend. Nee, hij wist het merk van de auto niet. Nee, hij had de nummerplaat niet bekeken. 'Alles ging zo snel', was het alom gekende excuus voor zijn onoplettendheid, vooral als gevolg van zijn schrik.

Na enkele sportuitslagen besloten Steven en Annette onder de dekens te kruipen. Terwijl Annette al insliep, kon Steven de slaap niet vatten. Op zo'n moment namen zijn gedachten de vrije loop. In zijn eigen stad werd hier zomaar een vreemde op straat neergeschoten alsof het Chicago van de jaren dertig van vorige eeuw betrof. Dit nieuwsbericht deed de balans weer overhellen van ongeloof naar moord. Zijn vader zou vermoord zijn. Vermoord in het buitenland. Twee afzonderlijke feiten die in zijn gedachten speelden en hem een hele poos weghielden van zijn slaap.

Steven zat te ontbijten in zijn kabinet. Op de onderzoekstafel zat een oud vrouwtje die haar benen afwisselend naar voor en naar achter zwaaide. Zonder te kloppen kwam de Bulgaar binnen. Hij ging prompt aan het bureau tegenover Steven zitten. Hij nam een pistolet uit het broodmandje, brak een stuk af en kauwde op een vulgaire manier op het brood terwijl hij Steven dreigend in de ogen keek. Net toen Steven aanstalten maakte om hem te vragen wat er scheelde bracht de Bulgaar uit het niets een revolver te voorschijn. Hij klikte de trommel open, stak er één patroon in en klapte die weer dicht. Hij draaide aan de trommel, richtte het wapen op Steven en zei: 'Eén op zes. Eén op zes is de kans dat uw vader is vermoord.' Steven hoorde geen klik maar zag alleen een lichtflits.

'Aaaach', riep Steven en ontdekte dat hij vochtig van het zweet rechtop in zijn bed zat.

Woensdag 21 november 2012 – Gent.

Stefan Radev verliet de praktijk van dokter Vyncke, stapte in zijn Peugeot 308 en reed in de richting van het Zuid. Hij volgde de Vlaanderenstraat, vond een parkeerplaats in de Belgradostraat en ging een herenhuis in de Pelikaanstraat binnen.

'En?', vroeg Boris, die languit op de divan een boek lag te lezen en even opkeek.

'Mijn maagklachten zijn ongetwijfeld een gevolg van stress', antwoordde Stefan terwijl hij zijn blik ontweek. Niemand hoefde iets te weten over de zaak van die vermoorde professor. Dat ging niemand aan. Dat was iets tussen hem, de dokter en zijn neef, van wie hij enkele dagen geleden een brief had ontvangen.

Samen met Boris werkte hij als hulpje voor een Bulgaarse pooier, Ivan Sultanov. Die had in verschillende steden Bulgaarse meisjes *uitgezet*. Dat waren vooral *aquariummeisjes*, die hun klanten vanachter de vitrine lokten. Verder waren er ook al een tijdje internetgrietjes, die binnenkamers werkten met een pc of laptop en een webcam. Het bracht minder op, maar het was enigszins makkelijker in die zin dat er niet op hun veiligheid moest gelet worden. Bovendien had Sultanov een beter zicht op hun inkomsten en was er geen rompslomp met gezondheidscontroles. De meisjes moesten gewoon voor een camera mannen verleiden tot een private chat waarna ze wat meer van hun lichamelijke gave en goed prijsgaven terwijl de kassa rinkelde. Als ze goed hun best deden konden ze gemakkelijk twintig minuten per uur in *private* gaan waardoor zij ongeveer twintig euro konden binnenhalen. Als men rekende op acht uur per dag en vijfentwintig verleidingsdagen per maand kwam men gemakkelijk tot een maandbedrag van vierduizend euro, in het zwart en

zonder lichamelijk contact. Maar van dat geld verdween er natuurlijk een flinke hap in de zak van Sultanov, zogenaamd voor huurkosten en geboden infrastructuur. Niettemin waren de tijden wat dat betreft toch veranderd. De Bulgaarse meisjes waren nu, in het kader van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, legaal in België. Er kon dus veel minder druk op hen gezet worden zoals voorheen toen ze nog illegaal waren en hun paspoort werd afgenomen. Wie ze nu toch nog wat hardhandig in het gareel hield, liep vroeg of laat tegen de *juridische* lamp.

Stefan klom de trap op naar zijn kamer op de tweede verdieping. Op de eerste verdieping passeerde hij de gekleurd verlichte kamers van de internetmeisjes Nadja en Vera. De deuren stonden wagenwijd open en hij gluurde even binnen bij Vera. Hij zag haar de klassieke wiegende bewegingen maken, roerend over haar beha en wrijvend over haar slipje, waarbij ze haar lippen tuitte. Af en toe maakte ze met een gekrulde wijsvinger een teken naar de webcam van 'kom hier' terwijl ze een knipoogje gaf. Ze keek even vlug naar Stefan maar ging ongestoord door met haar geile vertoning.

Stefan glimlachte en ging verder naar boven. Op zijn kamer herlas hij de brief van Lyubomir.

Beste Stef,

Iemand heeft ontdekt dat die verongelukte Belgische professor Vyncke, over wie ik jou een hele poos geleden heb geschreven, in werkelijkheid in koelen bloede vermoord werd. Het is mogelijk gebeurd in opdracht van iemand uit Cirkel Twaalf. Ik krijg weldra de bewijzen. Ik zal verder nog een en ander uitspitten. Je kunt alvast zijn zoon, die in Gent huisarts is, op de hoogte brengen en dit voor onze veiligheid. Op die manier blijven wij niet de enigen die kennis hebben van die vuile streek. Ik laat je dus binnenkort nog iets weten. Raina zendt je de groetjes.

*Tot gauw,
Miro*

In tegenstelling tot de infrastructuur van de meisjes had Boris, noch Stefan een laptop of pc. Ze konden dus niet e-mailen en waren dat trouwens ook niet gewoon. Omdat Stefans neef zijn gevoelige informatie niet langs de telefoon wilde overmaken, had hij dit briefje gestuurd. Het was een krabbeltje dat duidelijke taal sprak. Het zou verwonderlijk zijn mocht Cirkel Twaalf er niet bij betrokken zijn, dacht Stefan. Hij keek in ieder geval uit naar het vervolg van dit intrigerend verhaal.

De volgende dag haalde Stefan het geld op bij de enige twee jonge vrouwen van Sultanov die nog de *etalage* deden in Gent. Omdat het in de buurt was, ging hij te voet. Hij sloeg de Abeelstraat in, stak de Brabantdam over en verdween in het Glazen straatje. Een eindje links in het straatje klopte hij op een raam waarachter het gordijn nog dicht was. Nadat hij een tweede maal had geklopt werd het gordijn even weggetrokken. Een jonge vrouw van rond de dertig jaar in ochtendjas deed de deur open. Ze zag er verfomfaaid uit en haar ogen waren spleetjes, die ze nog meer dichtkneep toen ze het daglicht moest trotseren.

'Ach, Stefan', was het enige wat eruit kwam.

'Hallo Vlady. Gisteren een zware dag gehad?'

De vrouw antwoordde niet, ging naar binnen en pakte als een robot een ronde blikken

doos van *Quality Street* bonbons uit de kast. Ze trok het deksel eraf, nam er een stapeltje biljetten uit en gaf het aan Stefan. Hij telde het bundeltje na en zei: 'Ja, dat zal wel kloppen, zeker.' Hij stak het geld in een envelop, schreef er "Vlady" op en stopte ze in zijn binnenzak.

'Tot maandag', zei hij en verliet het pand.

Bij de tweede vrouw speelde zich hetzelfde scenario af, echter met dat verschil dat Mila jonger was en zeer aantrekkelijk, waardoor hij daar altijd wat langer bleef babbelen. Stefan had nooit begrepen waarom zo'n mooie jonge vrouw zich in de prostitutie had gegooid. Maar, ja, dat waren eigenlijk zijn zaken niet. Het gebeurde wel eens dat hij hier nog iets meer deed dan een praatje. Maar nu stond zijn hoofd en bijgevolg ook de rest van zijn lichaam er niet naar.

Toen Stefan terug in het huis kwam zat Boris, die gewoonlijk een halve ochtend in zijn bed doorbracht, te ontbijten.

'Ivan heeft gebeld', zei hij nog wat slaperig. 'Hij komt vanavond rond acht uur.'

'Waaraan hebben we die eer te danken?'

'Dat weet ik niet, maar het was blijkbaar dringend.'

't Zal wel zo zijn. Anders zien we hem hoogstens één keer in de maand. Ik ben benieuwd.'

Het was bijna half negen toen de bel ging.

'Goedenavond, Ivan. Hoe gaat het?' vroeg Stefan, alhoewel hij niet goed wist wat hij op die vraag als antwoord mocht verwachten.

'Is Boris hier?' vroeg Ivan kort terwijl hij binnenging.

'Jawel, hij is boven en komt zo.'

Ivan Sultanov was een grote stevige man, rond de vijftig, die wat kalend begon te worden wat te zien was aan zijn kruin, die duidelijk door zijn dun zwart haar begon af te steken. Zijn verweerd gezicht liet uitschijnen dat die man al heel wat had meegemaakt. In contrast met hem was zijn gezelschap klein en tenger. Volgens de korte en hoekige bewegingen die de man maakte leek die wel goed voorzien te zijn van spieren en altijd paraat te staan om in te springen als zijn *boss* in gevaar zou verkeren.

Het trio trad de living binnen. Ze gingen zitten en Boris kwam binnen. Hij gaf Ivan en zijn gezelschap een hand en vroeg of ze iets wilden drinken. Nadat rode wijn de grootste gemeenschappelijke deler bleek te zijn van de rondvraag, opende Boris een fles Bulgaarse *Boyar Cabernet Sauvignon 2009* en schonk uit. De kleine man, die blijkbaar de chauffeur was, drong nadien wel aan voor cola en kreeg prompt een blikje en een glas.

Het was even stil. Boris noch Stefan durfde het gesprek beginnen want die waren niet gerust over wat komen zou.

Nadat het leek alsof Ivan een tijdje nadacht over wat hij zou zeggen, vroeg hij opeens: 'Hoe gaat het met mijn *poetjes*?' Hij sprak altijd over zijn *poetjes*, waarmee hij natuurlijk de meisjes bedoelde. Hoe hij aan dat woord kwam had nog niemand durven vragen. Het kon van het Franse *pute* afkomstig zijn dat als 'poet' werd uitgesproken, maar het kon ook van het Bulgaarse *poetka* komen dat een schunnig woord was voor vagina. Wat het ook mocht zijn, Stefan antwoordde dat alles in orde was. Hij kon boven even een blik werpen als hij dat zou wensen. Zijn wuivende hand liet evenwel verstaan dat dit niet nodig was.

'Ik zal het maar direct vertellen', zei hij opeens, 'Grigor is de hersens ingeslagen.'

Boris en Stefan keken Ivan verstomd aan. Grigor, een van Ivans hulpjes in Antwerpen, was de hersens ingeslagen? Hoe was dat mogelijk?

Ivan vertelde hoe, niet ver van het Steen, een parkeerwachter het levenloze lichaam van Grigor had gevonden, het hoofd volledig onder het bloed.

‘Verdomd, wie heeft dat gedaan?’, vroeg Stefan kwaad, die Grigor goed gekend had als jeugdvriend.

‘Dat weet ik nog niet’, antwoordde Ivan met vernauwde ogen.

‘Ik hoop alleen dat dit niet het begin is van een machtsspelletje om mijn terrein in te palmen’, vervolgde hij op dreigende toon waarbij hij bijna elk woord accentueerde en zijn lippen opspande.

Na weer een korte stilte zei Ivan: ‘Omdat jullie hier maar vier *poetjes* onder jullie hoede hebben, zou Stefan hier voorlopig alleen de zaak beredderen terwijl Boris bij mij komt.’

‘En wat met Tanya?’, vroeg Stefan.

‘Je bedoelt dat *poetje* dat ik aan Gino op de Kortrijksesteenweg heb uitgeleend? Ja, die blijft daar. Ik zal dat persoonlijk wel verder afhandelen.’

Boris zou dus de volgende dag naar Antwerpen vertrekken. Er zouden extra maatregelen genomen worden, wat impliceerde dat hij voortaan een 9 mm *kanon* bij zich zou dragen.

Na een tweede fles *Cabernet Sauvignon* verlieten Ivan en de kleine man het Gentse duo en keerden terug naar Antwerpen.

Het was zonder Boris niet gezellig in het grote huis. Stefan miste zijn aanwezigheid al was het maar om stomweg over het slechte weer te praten. Af en toe had hij voor een korte tijd het gezelschap van Vera of Nadja die iets kwam eten of drinken, maar dat was niet hetzelfde.

De maandag maakte Stefan zijn traditioneel wandelingetje naar het Glazen straatje om de winst op te halen bij Vlady en Mila. Hij nam zijn gewone weg via de Abeelstraat. Toen hij aanstalten maakte om de Brabantdam over te steken hoorde hij een schot. Tegelijkertijd voelde hij een inslag. Hij kreeg een toenemende hevige pijn in de borst. Dan ging die pijn ineens over. Hij voelde dan weer iets dat hij al niet meer kon duiden. Het huis aan de overkant was al wazig geworden. Kleuren verdwenen snel. Het beeld vernauwde en eindigde in een zwarte vlek. Stefan verdween uit het leven.

Dinsdag 27 november 2012 – Gent.

Tijdens zijn middagpauze nam Steven Vyncke de krant door. Op de eerste pagina stond een foto van het door de politie afgebakend deel van de Brabantdam waar het drama zich had afgespeeld. De man was van Bulgaarse afkomst. Er was tweemaal op hem geschoten. Hij was onmiddellijk ter plaatse overleden. Van de dader of daders was er geen spoor. Getuigen verklaarden dat ze een zwarte of donkergrijze sedan hadden zien wegrijden, maar dat was alles. In ieder geval was het in Gent een zeldzaamheid dat iemand vanuit een auto werd neergeschoten. Volgens de interviews riep dit voorval bij de inwoners een sterk gevoel van onveiligheid op. Er werden allerlei speculaties gemaakt. Zou ‘Bulgarije aan de Leie’, zoals Gent werd genoemd na de recente grote invasie van Bulgaren, nu ten prooi zijn gevallen aan de Bulgaarse maffia? Veiligheid, meer veiligheid voor de inwoners van Gent, was de conclusie.

Dit is voer dat rechtse partijen weer gretig zullen verorberen om zich in het politiek landschap te positioneren, dacht Steven. ‘Meer blauw op straat!’, alsof die zoiets kunnen verhinderen. In dat geval zouden er misschien meer kogels in het rond hebben gevlogen met alle gevolgen van dien.

Dinsdag 27 november 2012 – Antwerpen.

Ivan Sultanov had de aanslag op zijn hulpje vernomen.. Hij was woest. Dat was nu al de tweede man die hij in een week tijd had verloren. Hij vroeg zich af wie het op zijn zaken had gemunt. Zijn core business lag in de prostitutie in verschillende steden, maar vooral in Antwerpen. Verder had hij zich daar ook in de cocaïnehandel ingewerkt. Dat floreerde bijzonder goed. Antwerpen was niet alleen een draaischijf voor dat goedje, maar was ook nummer één in Europa qua gebruik, althans volgens de metingen van de resten van deze drug in het afvalwater. Maar hij kon niet begrijpen waarom nu ook in Gent een van zijn mannetjes op zo'n maffiose manier het doelwit was geworden. Dit alles was zeker een oorlogsverklaring, maar door wie? In elk geval zou er geen contact worden gezocht met de politie. Dat was een zaak die binnenskamers moest opgelost worden. Boris zou weer in Gent verblijven in afwachting van de aanwerving van enkele nieuwe hulpjes.

Donderdag 29 november 2012 – Gent.

Het laatavondjournaal werd voorafgegaan door een mededeling van de politie. Het betrof een zekere Stefan Radev, de man die in Gent op straat doodgeschoten was.

‘Als u deze man hebt gekend of getuige bent geweest van de schietpartij, wordt u verzocht dringend contact op te nemen met het dichtstbijzijnde politiekantoor of op dit nummer’, klonk het. Er stond een ietwat onscherpe foto van het gezicht van de man in de linkerbovenhoek van het scherm. Niettemin herkende Steven onmiddellijk het vierkante hoofd met de bros. Het was de Bulgaar die hem had bezocht in zijn kabinet. Steven bleef naar de tv staren. De opsomming van de hoogtepunten van het journaal gingen aan hem voorbij. ‘Nu blijkt die doodgeschoten man de Bulgaar te zijn die bij mij is geweest’, zei hij opeens, wijzend naar de tv.

Door de vermoeidheid, als gevolg van zijn drukke dagelijkse bezigheden en de opeenvolging van halve slapeloze nachten, drong dit bericht maar langzaam tot hem door. De twee afzonderlijke angstgevoelens die hij de dagen ervoor had ervaren begonnen samen te smelten tot één bedreigende gewaarwording.

‘Als het die man is, dan moet je dit onmiddellijk aan de politie melden’, zei Annette.

Steven dacht na.

Na een tijdje zei hij: ‘Waarom zou ik dit doen? Als ik de politie vertel dat die man hier is geweest, dan geef ik mij bloot. En als dit ter ore komt van die misdadigers, ben ik misschien ook een doelwit, God weet.’

‘Ja, maar je vader...’,

‘Dat was in Bulgarije. Onze politie kan en zal daar niets doen. Het zou niets oplossen’, zei hij wrevelig.

‘Nee, nee. We houden ons koest en we zien wel’, besloot hij.

----o----

‘Het Pi-algoritme’

Maandag 22 juli 2013 – Saarland.

Trillen, schudden, wiebelen, rollen, stampen, ... er waren geen woorden genoeg om de gecombineerde bewegingen te beschrijven van het kleine vliegtuig dat de speelbal was geworden van een onaangekondigde storm. De piloot tuurde bezorgd door de voorruit en zag tussen de heen- en weer bewegende ruitenwisser niets anders dan een effen donkergrijs decor, dat met korte tussenpozen kort rood kleurde en sporadisch met een witte flits oplichtte.

Zijn passagier, die met ‘professor’ was aangesproken, had de hele vlucht voor zich uit zitten staren. Hij leek op een sfinx met zijn aktetas angstvallig op zijn schoot geklemd. Het was grappig om zien hoe zijn bovenlichaam, samen met zijn rond, wat kalend hoofd, de grillige bewegingen van het vliegtuig volgde, maar dan wel telkens met een kleine vertraging in de tegenovergestelde richting. De storm zelf was echter niet grappig.

De piloot van het gehuurd vliegtuig was opgestegen op het vliegveld van Bazel-Mulhouse waar het weer perfect helder was. De meteo had voor het gehele traject tot Bonn relatief mooi weer opgegeven met hoogstens veertig procent bedekking vanaf vijfduizend voet. Maar plots waren in de verte lage wolken verschenen, die langzaam samensmolten tot een donkere opstijgende brij en uiteindelijk af en toe oplichtte en gerommel liet horen. De piloot had al herhaalde malen geprobeerd de Flight Service van Saarbrücken te bereiken om aangepaste meteo-informatie op te vragen maar de radio gaf echter alleen maar wat gekraak. Hij verwachtte slechts een klein onweer en zou op aandringen van zijn passagier zijn vlucht gewoon verder zetten. De professor moest immers dringend in Bonn zijn en had ook de piloot besmet met zijn *Get-There-Itis*.

En nu zat hij midden in de kolkende erwtensoeep waarbij zijn vliegtuig heel wat beproevingen moest doorstaan. Het bleek dus toch niet dat *kleine* onweer te zijn dat hij in gedachten had.

Plots klonk er even een eentonig repetitief signaal.

‘*Scheisse*, dat nu ook nog’, riep de piloot die wist dat met dat specifiek geluid de autopiloot was uitgevallen. Het was wel te verwachten. Bij dergelijke gekke toeren van het vliegtuig houdt dit apparaat het voor bekeken en schakelde zichzelf uit. Dit verhinderde dat het vliegtuig urenlang zou reageren op de snelle bewegingen waardoor het de dieperik zou worden ingejaagd. De sfinx had even kort zijn wenkbrauwen opgetrokken toen het alarm afging, maar bleek verder niet te reageren op het gevloek van de piloot. Hij bleef voor zich uit staren.

De piloot, die al meer dan vierduizend vluchten op zijn boekje had, hield krampachtig het stuur vast. Hij compenseerde zoveel mogelijk de grillen van de natuur door met zijn stuur het kompas zo goed als hij kon in de richting van 350 graden te houden. Hij keek even naar de hoogtemeter en zag dat die ondertussen een kleine drieduizend voet aanwees.

‘Ik moet hoger, ik moet hoger’, riep hij luid tegen zichzelf terwijl hij het trillende stuur naar zich toetrok. Hij wist zeker dat de luchtdruk door de storm heel wat minder was dan de waarde die eerder via de radio was gemeld. Hierdoor zou hij in werkelijkheid lager vliegen dan de hoogtemeter aanduidde. Hoeveel het verschil precies was wist hij niet, maar het kon gemakkelijk meer dan vijfhonderd voet verkeerd zijn.

Hij was al ongeveer vijftig minuten onderweg en vermoedde dat hij in de buurt van

Neunkirchen moest zijn. Hij herinnerde zich dat de vluchtk kaart in dat gebied toppen tot tweeduizend voet had aangegeven. Bovendien moest hij rekening houden met windturbines. Hij mocht er niet aan denken om plots uit de grijze massa een wiek te zien verschijnen die zijn toestel als een houtblok in twee zou klieven.

‘Ik ga voor de zekerheid naar vierduizend voet op de meter’, zei hij luid alsof hij hoopte dat de sfinx het met een knikje zou goedkeuren. Vierduizend voet. Hij kende zijn exacte positie niet, maar hoger zou hij in ieder geval niet gaan omdat immers de kans bestond een uiterst onaangename ontmoeting te hebben met de yankees. Een eind verder in het oosten lag het vliegveld van Ramstein van waaruit de Amerikanen met C130’s en C17’s hun troepen in Azië bevoorraden. Op regelmatige tijden stegen de kisten daar op, weer of geen weer.

Het schudden was iets verminderd en het effen grijs kreeg langzaam een ietwat lichtere tint. De piloot probeerde weer de autopiloot, die de iets afgenomen storm wel gunstiger gezind was en aan bleef.

Terwijl hij de koers op het radiobaken van Frankfurt-Hahn instelde en de hoogte nog even regelde, klonk er achteraan plots een kort kletterend geluid.

Hij keek naar de sfinx en zag dat diens hoofd nu ook volledig in zijn richting was gedraaid. Nee, het was geen inbeelding, zij hadden het allebei gehoord.

Daar ging het signaal opnieuw af. De autopiloot gaf het weer op. Het stuur trilde niet meer in de lengterichting. De piloot kon nu het ding zonder weerstand volledig uittrekken.

‘Het hoogteroer. We hebben verdomd geen hoogteroer meer!’, riep de piloot. ‘*Scheisse.*’

Nu verscheen voor het eerst op het gezicht van de sfinx een vragende blik die direct overging in paniek, te zien aan de opengesperde ogen.

De piloot had absoluut geen interesse in het gedrag van zijn passagier en trachtte te doen wat hij dacht te moeten doen in een dergelijk geval. Hij drukte de gashendel volledig in. De motor begon luider te ronken.

‘We moeten hoogte houden’, zei de piloot geruststellend terwijl hij aan het trimwiel tje draaide. De wijzer van de hoogtemeter bewoog echter heel langzaam tegen de wijzers van het uurwerk in.

‘*Donnerwetter*, ik zie nog altijd niets in die soep’, riep de piloot met een aan de omstandigheden aangepaste vloek terwijl hij door het zijraampje keek. Hoewel in die streken nauwelijks geschikte plaatsen waren voor een noodlanding had hij toch graag iets van het landschap opgevangen. Ergens een gras- of korenveld, je wist maar nooit. Als het maar min of meer vlak was.

De hoogtemeter duidde drieduizend vijfhonderd voet aan.

Het rode zwaailicht van het toestel gaf nog steeds zijn periodieke roodkleuring aan de grijze massa zodat op die manier de hachelijke situatie nog meer als de hel werd geaccentueerd.

Drieduizend voet.

‘Nog steeds niets te zien’, riep hij weer uit.

‘Waarom wil die kist verdorie niet naar omhoog?’

Tweeduizend vijfhonderd voet.

Plots zag hij een vage donkergroene schijn doorheen de grijze massa. Die groene verschijning werd langzaam duidelijker en gedetailleerder.

‘Een bos. Bomen. Opletten!’, riep hij luid alsof hij de passagiers achteraan wou waarschuwen dat er gevaar op komst was en zij een crashhouding moesten aannemen. Maar er was alleen de sfinx naast hem, die het ook had gezien en hevig begon te zweten.

Radeloos keek de piloot in het rond of er toch maar niet een hendel of iets dergelijks bestond om hem uit die penibele situatie te helpen. Een grote dosis adrenaline deed zijn hart bonzen, zijn hoofd splijten, zijn maag samentrekken en kneep finaal zijn keel dicht. Instinctmatig trok hij nog even aan het stuur, maar dat was nog nooit zo meegaand en ineffectief geweest.

Hij voelde al boomtoppen tegen de onderkant van het vliegtuig slaan en schuren. Het waren sparren of dennen. Hij wist het verschil niet, maar dat kon hem op dat moment ook niet schelen. Hij dacht even dat hij op die groene zee zou kunnen drijven. De bomen kwamen echter naar omhoog en de hoogste werden door de vleugels afgetopt. De schroef maaide zijn weg in de takken en naalden. Het toestel zakte dieper en de beide vleugels boven hen werden bijna simultaan afgerukt. Het enige wat de piloot kon doen was het schouwspel aanvaarden tot na een confrontatie met een boomstam een deel van de schroef door de voorruit vloog en hem bewusteloos sloeg. Het toestel tolde een kwartslag naar rechts waardoor het staartstuk aan een andere boomstam haakte en afbrak. De horizontale snelheid was nu tot nul gereduceerd waardoor de rest van de romp als een sparappel verticaal naar beneden viel.

De piloot was op slag dood. De passagier bewoog nog even zijn arm door het kapotte zijraam waarna die slap neerviel. De sfinx had ook het leven uitgezwaaid.

Donderdag 25 juli 2013 – Sint-Amandsberg.

Lydia was net begonnen met de staafmixer in een pot te roeren toen de bel ging. Ze zette de mixer af, veegde haar handen vlug af aan haar keukenschort en liep snel naar de voordeur.

‘Ach, jij bent het’, zei ze tegen haar dochter.

‘Nog geen nieuws over *vake*?’, vroeg Gina terwijl ze haar moeder naar de keuken volgde.

‘Nee’, antwoordde Lydia kort. Ze liep naar het fornuis en roerde verder met de staafmixer, die een brommend geluid maakte.

‘Ik moet altijd bezig zijn,’ zei Lydia, ‘anders word ik nog gek’.

Gina nam een kop uit de kast en de kan uit de percolator, schonk koffie in en zette zich aan de keukentafel.

‘Ja, het is vervelend te moeten wachten op nieuws.’

‘Ik ben tomatensoep aan ’t bereiden. Wil je er ook wat van?’ vroeg Lydia om toch maar eerst een ander onderwerp aan te snijden.

‘Ja, is goed.’

Ze zeiden een poos niets. Er was alleen het gebrom van de staafmixer, waarvan de toonhoogte met het roeren op en neer ging.

‘Hoe was *vake* toen hij vertrok? Ik bedoel in welke gemoedstoestand was hij?’, vroeg Gina onverwacht.

Lydia zette de mixer af en keek haar dochter verontwaardigd aan.

‘Goed, normaal, zoals gewoonlijk. Waarom vraag je dat?’

‘Zomaar.’

‘We hadden geen ruzie, als het dat is wat je bedoelt.’

‘Nee, maar, misschien waren er problemen op de *unief*’, zei Gina vlug en nam nog een slok van haar koffie. ‘Geef toch toe dat *vake* de laatste maanden er soms wat gespannen en nerveus bijliep.’

‘Jouw vader heeft naar gewoonte die avond nog getelefoneerd om te melden dat hij veilig

en wel was aangekomen in Heidelberg', zei Lydia nog steeds wrevelig. 'Hij klonk opgewekt en zou enkele dagen later, voor hij terug naar huis kwam, opnieuw bellen, maar ik heb hem niet meer gehoord.'

Het werd Lydia plots te veel en ze barstte in tranen uit. Ze zette het vuur af, snokte enkele blaadjes van de keukenrol en ging ook aan tafel zitten. Ze snoot enkele keren hevig.

'Gert, waar zit je toch?', mompelde ze.

Gina ging achter Lydia staan en maakte aanstalten om over haar schouders te wrijven alsof ze een ontspannende massage wilde geven. Lydia kreeg een korte rilling en trok haar schouders weg.

'Het is voor niemand gemakkelijk', zei Gina met een zucht en ging weer zitten.

Gina was wel niet de geschikte persoon om haar moeder te troosten. Het was tussen hen nooit koek en ei geweest. Met haar kortgeknipt haar en haar geblokt lichaam had ze het uiterlijk van een jongen. Ze voelde zich permanent als iemand die bij de geboorte het verkeerde geslacht had meegekregen en ze kleepte zich dan ook altijd navenant. Dat jongensgedoe was altijd een doorn in het oog van Lydia geweest, terwijl Gina wel de oogappel was van haar vader, die vijf jaar jonger was dan Lydia. En met die verdwijning was de spanning tussen moeder en dochter nog groter geworden.

'Het is erg dat we na drie weken nog niets van *vake* hebben gehoord', zei Gina, terwijl ook haar ogen waterig werden.

'Ik bel regelmatig de Cel Vermiste Personen op, maar ik heb het gevoel dat ze mij daar een lastpost vinden', zei Lydia snikkend.

'Ja, moeder, maar zolang ze niets te weten komen, kunnen zij ons ook niet helpen.'

Daar heb je haar weer, altijd maar tegenspreken, dacht Lydia.

'En is er geen nieuws uit Duitsland?'

'Navraag in ziekenhuizen heeft niets opgeleverd en de inrichters van het symposium hebben ze niet meer kunnen bereiken want die waren al met vakantie.'

'Het is bang afwachten.'

'Het is inderdaad bang afwachten', zei Lydia, die opstond, een paar blaadjes van de keukenrol scheurde en enkele keren luid snoot.

Zondag 28 juli 2013 – Gudesweiler.

'Julius, komkom', riep Erhardt naar de bruine labrador die een eind achter hem in de berm aan het snuffelen was. De hond kwam toegelopen, keek met zijn treurige blik naar zijn baas en liep wat verder waarna hij weer begon aan een snuffelpartij, dit keer gevolgd door een achterpoot die een korte tijd de hoogte inging. Terwijl Erhardt verder wandelde kwam Julius weer teruggelopen, keek met een kwispelende staart even naar omhoog alsof hij wilde vragen of alles oké was en liep dan plots weer verder. En zo ging het een tijdje door in de vroege morgen terwijl de zon hier en daar tussen de bomen begon te priemen en de mist in slierten naar omhoog zoog. De weg liep steiler en Erhardt stapte wat trager. Hij ademde diep de frisse, onvervuilde lucht in. De actieradius van Julius ten opzichte van Erhardt was ook kleiner geworden en uiteindelijk liep de hond naast hem, zijn tong half uit zijn bek.

'Je moet het wat rustiger aan doen want we hebben nog een eind te lopen', zei Erhardt terwijl hij Julius even over zijn kop aaide. De wandeltocht die hij had voorzien bedroeg ongeveer veertien kilometer rondom de Leissberg; een stevige ochtendwandeling met een afstand die zeker niet te groot was voor zijn driejarige labrador, die op zijn speelse wijze er

meer dan het dubbele over zou doen.

Erhardt had al een klein uur gewandeld. De begroeiing van het bos werd minder dicht doordat het amalgaam van den, eik en beuk geleidelijk plaats maakte voor diverse soorten sparren. Ondertussen had Julius zijn loopafstand weer vergroot en liep een twintigtal meter voor Erhardt. De hond verdween plots tussen de varens links van het pad. Erhardt hoorde zijn typisch hese geblaf, telkens afgewisseld met luid gegrom. Na een poos verscheen Julius weer op het pad en keek naar Erhardt alsof die hem aanmaande hem te volgen. Dan verdween hij weer tussen de varens en zette zijn blafconcert verder. Erhardt verliet het pad en liep dwars door de varens. Een eind verder en iets lager ontdekte hij op het bruine naaldentapijt het wrak van een klein vliegtuig. Julius stond van op een kleine hoogte naar het wrak te blaffen.

‘Koest, Julius, koest’, riep Erhardt. Het geblaf ging geleidelijk over in gegrom. Toen Erhardt bij de hond kwam, zag hij duidelijk het schouwspel. Het was geen fraai zicht in wat ooit de cockpit was. Erhardt liep naar beneden, overzag kort de situatie en draaide met een walgelijke blik snel zijn hoofd in de richting van de hond, die nog steeds op dezelfde plaats zat te grommen.

‘Koest, Julius, kom’, zei Erhardt en de hond volgde gedwee. Eens terug op het pad nam hij zijn gsm en belde het noodnummer. Erhardt legde de situatie uit.

‘Hier’, riep hij tussendoor naar Julius, die weer aanstalten maakte om naar de plaats van het onheil te lopen.

Nee, hij wist de juiste plaats niet want hij had geen gps bij zich.

‘Het moet in het reservaat *Oberthaler Bruch* zijn of tenminste in de buurt’, was het enige dat hij over de locatie wist te melden.

Dinsdag 6 augustus 2013 – Sankt Wendel.

Hier moeten we afslaan’, zei Gina toen ze het bord met de uitrit *Sankt Wendel* passeerde en de gps die had aangekondigd.

‘Ja’, zei Lydia kort die ontwaakte nadat ze wat ingedommeld was. De vermoeidheid van de halve slapeloze nachten begon door te wegen. Lydia had de week ervoor eindelijk nieuws gekregen over Gert. Een politieagent had aangebeld en toen de deur openging had hij zonder groet gezegd: ‘Mevrouw, ik heb slecht nieuws voor u. Uw man is een week geleden omgekomen in een vliegtuigongeval.’

Dit bericht was als een donderslag bij heldere hemel gevallen. Omgekomen in een vliegtuig! Lydia was bijna bezweken en had tegen de muur geleund. Ze was dan naar de woonkamer gewaggeld en had zich in een zetel geploft. Het lang wachten was geëindigd in een onomkeerbare situatie. Gert was er niet meer.

De agent had haar gevolgd en gevraagd of hij kon helpen, of hij iemand moest opbellen. Lydia had een teken gemaakt dat het niet nodig was. Hij had verder een brief afgegeven, waarna hij het huis had verlaten.

Ze zou Gert nooit meer levend weerzien. Na een maand ongeduldig wachten had ze dit onbewust verwacht, maar de hoop hem nog te zien thuiskomen had altijd de bovenhand gehad. Maar het mocht niet zijn. En terwijl de dagen vorderden hadden er zich meer en meer vragen opgestapeld. Waar was hij al die weken gebleven zonder van zich te laten horen? Hoe kwam Gert in een vliegtuig van Bazel naar Bonn? Waarom was hij niet met de auto? Ze hoopte van de politie in Sankt Wendel de antwoorden te krijgen op al die vragen.

Ze reden onder de spoorweg door en sloegen rechtsaf. Na een paar honderd meter verscheen links het gebouw van de *Polizeiinspektion*, herkenbaar aan de grijs-groene politiewagens die er geparkeerd stonden. Gina nam het rondpunt, keerde terug en parkeerde de Hyundai Genesis coupé voor het gebouw. Ze hielp haar moeder uitstappen uit de wat lage sportieve auto. Beide gingen binnen door de witte deur van een minigebouw dat als het ware tegen het hoofdgebouw was aangeplakt.

‘Kann ich Ihnen helfen?’, vroeg de agent aan het loket.

Zonder woorden toonde Lydia de brief waarin zij uitgenodigd werd om haar man te identificeren. De agent nam de telefoon. Na een kort gesprek wees hij naar de trap en zei: *‘Erster Stock, bitte.’*

Eens boven kwam een politieofficier hen tegemoet. Het was een grote gezette man met een rood hoofd en uitpuilende ogen. Duidelijk een te hoge bloeddruk en mogelijk een toekomstige hartpatiënt, als hij het al niet was. Hij was nog gekleed in de traditionele donkergroene jas en beige broek.

Hij vroeg: *‘Frau Coorevits?’*. Nadat Lydia kort knikte gaf hij hen beiden een hand en zei: *‘Bitte gehen Sie hinein.’*

Ze gingen binnen in een groot kantoor met hoog plafond en grote ramen. De muren hadden rondom een houten lambrisering. Centraal stond er een moderne bleek eikenhouten bureaumeubel in hoekvorm, dat afstak tegen het rustieke interieur dat verder bestond uit donkere eikenhouten kasten waarvan de open gedeelten gevuld waren met ordners. De politieofficier zette nog een stoel voor het bureau en zei: *‘Bitte nehmen Sie Platz.’*

Hij ging zitten, nam een map, opende die en keek beide dames aan terwijl hij zijn handpalmen plat op het bureau hield.

‘Vor allem mein aufrichtiges Beileid’, zei hij plechtig.

Zowel Lydia als Gina was niet vertrouwd met het Duits, maar vermoedde dat het hier ging om het betuigen van zijn deelneming. Ze bleven echter de politieofficier vragend aankijken, maar die vertikte het om zijn bezoekers taalkundig tegemoet te komen, al was het maar in steenkolenengels. Hij bladerde even in het dossier en gaf een volledige uitleg over de feiten, terwijl Gina enkele keren haar rechterhand horizontaal op en neer bewoog om aan te geven dat hij wat trager moest spreken. Voor zover ze konden begrijpen kwam het erop neer dat de politie van Oberthal op zondag 28 juli het wrak van een vliegtuig had gelokaliseerd waarin zich twee levenloze lichamen bevonden. Hun identiteitspapieren wezen uit dat het ging om Fritz Pattberg en Gert Coorevits. Volgens de vaststellingen van de wetsdokter waren ze al een zestal dagen overleden. Dat bleek te kloppen met de opgezochte gegevens van de vlucht op maandag 22 juli van Bazel-Mulhouse naar Bonn-Hangelar met een Cessna, type 172 van de firma Wide Skies. Het vliegtuig zou in een hevig onweer zijn terechtgekomen waardoor het omstreeks veertien uur in een bos in de buurt van Gudesweiler was neergestort. Er zou nog een technisch rapport volgen over wat er precies was gebeurd

‘Hoe kwam mijn man in dat vliegtuig?’, vroeg Lydia.

‘Wie Ihr Mann in das Flugzeug kam? Ja, das weiß ich nicht’, zei de officier nadrukkelijk terwijl hij zijn schouders even optrok.

Gina legde haar hand op haar moeders arm en zei: *‘Ja, moeder, ze hebben alleen maar de vaststellingen gedaan en doen hier geen onderzoek.’*

‘Wie doet het dan wel’, vroeg ze geïrriteerd aan haar dochter.

‘Onze politie zal dat moeten onderzoeken in samenwerking met de politie van Heidelberg en mogelijk met die van Bazel. Het zal hierdoor niet gemakkelijk zijn.’

De officier stond op en nam een plastic zakje uit een kast dat hij aan Lydia gaf. Ze herkende onmiddellijk de donkerbruine portefeuille van Gert. Een traan sprong uit een oog. De officier opende vervolgens een tussendeur en riep iets in het kantoor. Een jonge politieman kwam binnen.

‘Der Kollege bringt Sie zur Leichenhalle im Marienkrankenhaus’, zei de officier. Hij gaf de beide dames een hand en zei nog: *‘Ich wünsche Ihnen viel Kraft.’*

Toen ze buiten kwamen zei de politieman in een gemengd Nederlands-Duits: *‘Las uw wagen her, ich soll u voeren en bringen u zerug.’*

De grijs-groene BMW stopte aan een groot gebouwencomplex in een bos. De politieman liet de auto aan de ingang staan. Het trio ging het Marienziekenhuis binnen. De agent zei iets aan de balie en de jongedame nam de telefoon. Enkele minuten later kwam een man in witte doktersjas uit de lift, liep naar hen toe en vroeg: *‘Familie Coorevits?’* Nadat iedereen bevestigend knikte zei hij koel: *‘Folge Sie mir.’* Allen gingen naar de lift en daalden af naar de kelder. Ze liepen een eind door de gang en de witjas zei: *‘Gehen Sie hier hinein.’*

Ze kwamen in een kleine, kale, effen lichtgrijs geschilderde wachtzaal waarin alleen wat kleur gebracht werd door zes gele kunststoffen stoelen. *‘Einen Moment, bitte’*, zei de man en verdween door een deur naar een aangrenzend lokaal. Na een minuut ging de deur open en hij zei: *‘Kommen Sie herein’*.

Het was een groot lokaal, rondom met twee meter hoge kasten met laden die deden denken aan grote dossierkasten. Er stond een lade half opengeschoven waarop een wit laken de contouren van een lichaam vertoonde. De witjas mompelde iets in het Duits. Toen de agent zag dat Gina en Lydia de man vragend bleven aankijken zei hij: *‘Was u solt zeen is nicht scheun en het gesicht is etwas gecamoufliert.’* Lydia hield een zakdoek voor haar mond alsof er iets hoogst besmettelijks zou verschijnen. De man nam het laken weg en ontblootte alleen het hoofd. Eén zijde van het gezicht was deels bedekt met een groot pleister. Lydia aarzelde even en zei dan: *‘Nee, dat is mijn man niet. Dat is mijn man niet.’* Gina nam haar moeder bij de arm en zei ook: *‘Nee, dat is vake niet.’*

De witjas bleef enkele seconden verstomd kijken. Om zeker te zijn wat hij had gehoord keek hij naar de agent die kort ‘nee’ knikte.

‘Sind Sie sich da sicher?’, vroeg hij nog aan Lydia, die maar ‘nee’ bleef knikken. Hij keek nog even naar het etiket op de lade waarop wel degelijk “28/07/13 – Gert Coorevits” stond. Hij trok de lade verder open en keek vervolgens onder het laken naar het label dat aan een grote teen hing. Hij zag dezelfde naam. Hij keek weer naar Lydia.

‘Dat is mijn man niet. Dat is Gert niet’, bleef Lydia maar herhalen op een toon die het midden hield tussen opluchting en droefheid. De witjas schoof de lade eronder open, dat het etiket “28/07/13 – Fritz Pattberg” droeg. Hij trok voorzichtig het laken weg tot enkel het minst geschonden gedeelte van het aangezicht zichtbaar werd. Zowel Lydia en Gina draaiden instinctief hun hoofd weg. Toen de witjas weer vroeg of zij die man herkenden keken beiden voorzichtig weer naar het schouwspel. Ze knikten simultaan negatief.

'30 dagen'

Drongen, maandag 13 oktober 2014, 13:05

'Goedemiddag chef. Daar is de bewuste slaapkamer', zei inspecteur Bert Verstraete toen Frans De Nolf op de eerste verdieping arriveerde.

'Lieve hemel', was het enige wat de verbijsterde hoofdinspecteur kon uitbrengen. Hij zag een volledig besmeurde kamer. De grond, de muren, het plafond vertoonden overal bloed. De rode strepen op de muren waren in verticale baantjes uitgelopen en leken op haarkammen.

Er lag een man op zijn buik dwars over het bed dat duidelijk door slechts één persoon was beslapen. Zijn hoofd lag voorovergebogen samen met zijn armen achter het bed alsof hij daar een boek aan het lezen was. De Nolf zag nog net de kale kruin die geen bloedsporen vertoonde. De dode man was gekleed in een donkergrijze broek en een bleekblauw hemd waarop slechts enkele bloedspatjes te zien waren. Het viel op dat zijn lederen schoenzolen nog weinig waren belopen. De Nolf scande nauwgezet de ruime slaapkamer. Het meubilair bestond verder nog uit twee nachtkastjes en een commode.

'Wat is dit hier voor een spektakel?' vroeg hij met de klemtoon op elke lettergreep.

Zonder hierop te antwoorden riep Verstraete: 'De witte brigade komt eraan.'

Drie mannen in witte kunststoffen pakken, elk met een metalen koffertje, kwamen de trap op. De chef knikte vriendelijk naar beide inspecteurs en keek door de deuropening.

'Haal een vijftal vlonders', riep hij naar het laatste witpak.

'Willen we het bloed op de grond niet overal verder verspreiden dan hebben we vlonders nodig om de kamer te bestuderen', verduidelijkte hij tegen De Nolf, die kort knikte met zijn ogen dicht om aan te geven dat hij het allang had begrepen. Het tweede witpak ging in de deuropening staan en maakte foto's van de *slachtkamer*.

Enkele minuten later kwam het derde witpak met enkele aluminium vlonders naar boven, gevolgd door Adriaan Van Dooren.

'Dag heren. Waar is het feestje?' hijgde de laatste.

'Daar, Adrie. De *technische* gaat nu het eerste grove werk doen. Deze keer is het een aardige klus', zei De Nolf.

'Weet ik. Ze hebben mij al gemeld dat het een kleurrijk tafereel is.' Hij wierp een blik in de kamer. 'Mooi, charmant decor ... *Allez*, doorwerken jongens en van mijn vriendje daar afblijven', riep hij naar de mannen van de forensische sectie terwijl zijn wijsvinger snel horizontaal heen en weer bewoog. Bij zijn opdrachten waren de uitlatingen van de wetsdokter dikwijls niet *au sérieux* te nemen of soms een tikkeltje ironisch of zelfs sarcastisch, in ieder geval meestal op de rand van de welvoegelijkheid in een dergelijke situatie. Maar De Nolf was dat gewend en wist dat die onbehouwen reacties van Van Dooren een middel waren om zichzelf te beschermen tegen de gruwelen waarmee hij regelmatig werd geconfronteerd. Er waren er die dat vak geen dertig jaar konden uithouden.

‘De dode is Gerard Godefroit, 54 jaar, professor aan de universiteit hier in Gent’, zei Verstraete.

‘Wie heeft het lichaam ontdekt?’ vroeg De Nolf.

‘Zijn vriendin. Die is beneden.’

‘Sporen van inbraak?’

‘Op het eerste gezicht niet.’

‘Buurtonderzoek?’

‘Geert en Sara zijn ermee bezig.’

‘Er heeft zich blijkbaar in die kamer een hele ceremonie afgespeeld. Overal bloed, maar nauwelijks op zijn kleren.’

‘Ja, chef, het lijkt inderdaad niet op roofmoord.’

‘Ik verwacht dat het motief hier eerder wraak is met een rituele inslag. Al dat bloed.’

‘Ja, ik moet wel zeggen dat die muurschilderingen zeer spiritueel overkomen’, voegde Van Dooren laconiek toe.

Na een tijd kwamen de witpakken uit de kamer.

‘Het is aan u, mijnheer de wetsgeneesheer’, zei de chef geaccentueerd met een geforceerde glimlach.

‘Geneesheer? Er valt daarbinnen weinig te genezen, dacht ik zo.’

Van Dooren deed dunne latex handschoenen aan, trok plastic hoesjes over zijn schoenen en liep zo goed als hij kon over de vlonders. Hij keek nieuwsgierig achter het bed.

‘En?’ vroeg De Nolf, die geen zin had om evenwichtsoefeningen uit te voeren en in de deuropening bleef staan.

‘Er ligt hier een grote plas bloed. De keel is netjes doorgesneden. De man is gewoon leeggelopen als een varken. Het woord *slacht-offer* is hier letterlijk op zijn plaats.’

Hij betastte de nek, de armen en de rug van de dode.

‘De *rigor mortis* is nog maar net begonnen. Voorlopige schatting van het overlijden: twee à drie uur geleden.’

‘De moord is dus in de loop van deze morgen gebeurd’, besloot Verstraete, die in de deuropening meekeek.

Van Dooren keek op zijn horloge en dan naar Verstraete. ‘Dertien min drie is inderdaad tien, nietwaar?’

Verstraete wierp een korte blik naar omhoog en dacht: ja, ja het is al goed, mijnheer de wetsdokter.

‘Bertje, neus even rond in het huis terwijl ik de vriendin ondervraag. Let vooral op bloedsporen of op kledij met bloedvlekken.’ beval De Nolf. De hoofdinspecteur was een grote man, een vijftiger met een ovaal gezicht waarop de zorgen van het jarenlange achter de misdaad aanlopen duidelijk zijn sporen had achtergelaten. Hij noemde zijn jonge inspecteur altijd ‘Bertje’ omdat die met zijn een meter zestig een vol hoofd kleiner was. Aanvankelijk vond Verstraete dat vervelend, maar hij had er

zich uiteindelijk bij moeten neerleggen. In het korps noemde men destijds het duo De Nolf-Verstraete dan ook “de grote en de kleine” in navolging van “de dikke en de dunne”.

De Nolf klopte op de matglazen deur van de woonkamer en opende die zonder het antwoord af te wachten. Een jonge vrouw lag languit op de sofa. De Nolf schatte haar om en nabij de vijfendertig jaar, in ieder geval een flink stuk jonger dan het slachtoffer. Ongetwijfeld een in zijn *midlife crisis* opgescharrelde studente of assistente, waren zijn eerste gedachten. De vrouw had pikzwart haar, in schril contrast met haar bleke gezicht met rode ogen die wezenloos naar het plafond staarden. In de fauteuil zat een man, een veertiger, die plots opstond en vroeg: ‘Wie bent u?’

‘Hoofdinspecteur Frans De Nolf. Ik had graag enkele routinevragen gesteld aan mevrouw.’

‘Dat zal moeilijk gaan. Zij is in shock. Ik heb haar een spuitje gegeven.’

‘En u bent?’

‘Pleegbroer van Gerard en huisarts.’

‘Zozo. Waar was u deze morgen?’

‘In mijn praktijk. Ik had de hele ochtend spreekuur.’

‘En waar is die praktijk?’

‘In Destelbergen. Word ik hier beschuldigd?’

‘Nee, integendeel. Ik wil u uitsluiten.’

‘Heeft zij behalve over de ontdekking van het lichaam iets bijzonders gezegd?’ vroeg De Nolf verder.

‘Nee. Ze is hier rond de middag naartoe gekomen. Nadat ze dat hallucinante schouwspel daarboven had ontdekt, heeft zij mij in paniek opgebeld. Zij heeft verder niets zinnigs meer gezegd. Kunt u zich voorstellen wat zoiets doet met een mens? Ik raad u daarom aan om haar in de eerste dagen met rust te laten.’

‘En als ik u nu eens zeg dat de informatie, verzameld binnen de eerste dagen, van cruciaal belang is, wat dan? Of wenst u liever dat de moordenaar niet gevonden wordt?’ vroeg De Nolf bits met een zijdelingse blik.

‘Jawel, maar ...’

‘Laat mij weten waar mevrouw verblijft. Ik zal haar morgen ondervragen.’

De Nolf draaide zich om, keek nog even snel in het rond en verliet de woonkamer zonder de man te groeten. In de vestibule riep hij Verstraete.

‘Iets interessants gevonden?’

‘*Nope*. Geen bebloede kledij in de inloopkast of in de wasmand. Badkamer clean.’

‘Kom, we inspecteren eerst zijn werkkamer terwijl ze daarboven nog bezig zijn.’

De Nolf trok dunne handschoenen aan en opende de eiken deur tegenover de woonkamer. Hij zag een ruime kamer met een groot venster aan de straatkant. Daartegenover stond een antiek bureaumeubel. Daarop lagen enkele stapels papieren en manuscripten. Verder stond er een kleine pc met beeldscherm, toetsenbord en muis. Achter de bureaustoel met hoge rug was de wand volledig

bekleed met een eiken bibliotheekkast die reikte tot aan het plafond. Vooraan was over de ganse lengte een houten roede bevestigd, waaraan een laddertje haakte dat moest toelaten de boeken in de hoogte te bereiken.

‘Doorfladder alle boeken en kijk of er iets interessants tussen zit.’

‘Allemaal?’ vroeg Verstraete terwijl hij bedenkelijk naar de bibliotheek keek.

‘Begin alvast hier’, zei De Nolf terwijl hij met zijn hand een cirkel beschreef en zo het middenvak aanwees.

De Nolf bekeek het bureau. De manuscripten waren masterscripties van studenten. Hij las: “Verkennde studie van het ascetisme en de strafcultuur bij semireligieuze gemeenschappen in de late middeleeuwen”. Nieuwsgierig keek hij naar het volgende manuscript: “Enkele facetten van de religieuze identiteit van de ridders in de Zuidelijke Nederlanden tijdens de middeleeuwen.”

De Nolf ging op de bureaustoel zitten en inspecteerde een voor een de laden. Die bevatten alle mogelijke bureaubenodigheden, maar verder niets wat de aandacht trok. Hij schoof achteruit en wilde de middelste lade openen, maar die was op slot. ‘

‘Bertje, er hangt een colbert aan de kapstok in de gang. Zoek eens in de zakken naar sleutels.’

Na een kleine minuut kwam Verstraete binnen, maakte met zijn rechterhand een belletjesbeweging en zei: ‘Zaten in zijn overjas.’ De Nolf nam de sleutelbos, scheidde het messing oud-model sleuteltje af en opende de lade. Er lag een zwarte agenda met goudkleurig “2014” opschrift. De Nolf keek onmiddellijk op 13 oktober. Die bladzijde was onbeschreven. Nieuwsgierig bladerde hij terug in de data. Er stonden allerlei professionele afspraken in: vergaderingen van de faculteit, van de vakgroep, samenkomsten in de Koninklijke Academie, voordrachtavonden, ontmoetingen met collega’s en met sommige universiteitsbestuurders, kortom afspraken die duidelijk in de lijn lagen van zijn beroep. Het viel echter op dat op iedere tweede woensdag van de maand de initialen A.S. stonden geschreven. In juli en augustus stond er niets, maar dan weer op 10 september en 8 oktober. Hij keek op latere data en zag A.S. ook op 12 november en 10 december. Wie was A.S. en waarom die regelmatige afspraken telkens op woensdag?

Er werd op de openstaande deur geklopt.

‘Aha, Adrie. En?’

‘Zoals ik al zei, de dood is simpelweg het gevolg van de doorgesneden keel. Volgens de temperatuur en de *rigor mortis* zou de dood ingetreden zijn tussen half elf en elf uur. Maar er is wel meer aan de hand ... of letterlijk gesproken juist niet.’

‘Ja? En dat is?’

‘Die *pipo* had geen bloed op zijn handpalmen.’

‘En dat betekent?’

‘Dat hij niet instinctmatig naar zijn keel heeft gegrepen nadat hij werd gekeeld. Dit zou erop kunnen wijzen dat hij vooraf was vastgebonden ofwel verdoofd of verlamd was.’

‘... of al overleden.’

‘Nee, dan zou er op de grond niet zoveel bloed hebben gevloeid. Het hart moet nog een korte tijd het bloed hebben uitgestuwd.’

‘Dat is interessant.’

‘Nog iets. Zijn tong is deels weg.’

‘Zijn tong?’

‘Ja, het voorste deel van de tong is afgesneden, hoogstwaarschijnlijk *post mortem* en nadien meegenomen.’

‘Ach zo.’

‘Ik heb ook mijn twijfels over de hoeveelheid bloed in die kamer. Volgens mij is er meer bloed aanwezig dan wat het lichaam ooit kon bevatten. Ik schat dat er voor deze artistieke decoratie toch meer dan vijf liter is gebruikt.’

‘Wie brengt er nu in godsnaam bloed mee om te moorden?’ vroeg Verstraete.

‘De analyses van de bloedstalen zullen meer vertellen. Frans, ik laat je snel iets weten in verband met de lijkschouwing.’

‘Dat is goed, Adrie. Ik hoor het wel. Tot binnenkort.’

Vooraleer De Nolf de lade dicht schoof merkte hij een dubbelgevouwen blad op. Hij opende het papier.

‘Bertje, je moet niet verder zoeken. Kijk eens hier.’

Verstraete kwam de ladder af, bekeek de brief en floot zachtjes.

Er stond in grote gedrukte letters “NOG 30 DAGEN” en daaronder in een kleiner lettertype: “IN BLOED ZULT GIJ STERVEN”.

‘De moord was dus vooraf gepland.’

‘Juist. En de laatste zin verklaart het rituele karakter’, voegde De Nolf toe.

‘Coke in voorraad’

Vrijdag 22 mei

Hij nam regelmatig enkele trekjes van zijn sigaar, blies de rook in één adem uit en wapperde even met zijn handen om de minuscule rookdeeltjes van de Davidoff Puro d’Oro te verspreiden. Die moesten uiteindelijk de vervelende geur in de kamer neutraliseren. Een prikkelende geur die zich al enkele dagen in zijn neus had genesteld en zich daar, in samenspraak met zijn hersenen, had vastgezet. Tussendoor wreef hij geregeld met een zakdoek zijn kale hoofd droog. De hitte in de kamer was ondraaglijk geworden. Alex Dupuis zag dat het blauwe streepje op de thermometer de kaap van de 30 al flink had overschreden en dat deed hem nog meer puffen. Hij had al dat gekwetter over de opwarming van de aarde opgeklopte mediapraat gevonden, maar zijn ideeën hieromtrent begonnen stilaan een andere richting uit te gaan. Er kwamen in het voorjaar op Gran Canaria steeds meer hittedagen op hem af met temperaturen waaraan hij niet kon wennen. Die hitte maakte zijn bijna honderd kilo wegende lichaam loom. Ook het denken vlotte niet. Eens boven de 35 graden wilden de neuronen in zijn hersenen niet meer efficiënt communiceren. Nochtans moest hij voortdurend de situatie overwegen en op zijn *qui-vive* blijven voor zijn vijanden. Hij moest altijd een stap vooruit denken in een schaakspel dat vaak zijn leven als inzet had.

Waarom moest nu net in deze hitte de airco het begeven? Het toestel had een klakkend geluid gemaakt om daarna in een ongewone stilte te vervallen. De technicus zou hier al uren geleden moeten geweest zijn. De beloftes van het verhuuragentschap waren de laatste tijd veeleer aan de loze kant, zelfs tegenover iemand die de luxueuze vakantievilla op jaarbasis huurde. Dupuis moest dat kantoor eens flink de les spellen, maar had nu meer precaire zorgen aan zijn hoofd. Hij had in de garage nog een grote oude ventilator gevonden, waarmee hij zich voorlopig moest behelpen. Het gammele ding stond nu voor de gedeeltelijk openstaande terrasdeur en blies met een ratelend geluid de kamerlucht naar buiten. Het hielp niet zozeer om de ietwat koelere lucht van de benedenverdieping aan te voeren, maar wel om die vervelende ammoniaklucht weg te blazen.

Dupuis nam zijn prismakijker en liep naar het terras. Hij trok de gordijnen op een kier en speurde de oceaan af in zuidwestelijke richting. Twee zeiljachten, een vissersloepje en een toeristencatamaran vormden de inventaris van zijn visuele scan. De Apollonia, waar hij al enkele uren gretig naar had uitgekeken, zat er niet tussen. In zoverre de hitte het toeliet, liet hij de radertjes in zijn hoofd werken. Hij ging weer na of hij zich niet had vergist. De Apollonia was rond tien uur in Mindelo op Cabo Verde vertrokken. Dat had de schipper eergisteren nog gemeld vooraleer hij de haven uitvoer. Volgens die man bedroeg de afstand tot Pasito Blanco zowat 840 zeemijl. Het motorjacht kon gemakkelijk 17 knopen halen, dus moesten ze hier na ongeveer vijftig uur arriveren. Ondertussen wees zijn horloge bijna halfvijf aan. Ze waren al meer dan vier uur te laat. Waar bleven ze? Dit voorspelde niets goeds. Hij belde weer naar de jachtclub, La Punta. Daar hadden ze 24 op 24 uur radioverbinding met de boten.

‘*No, señor, todavía no he oído nada*’, klonk het op een toon die duidelijk aangaf dat ze hierover niet om het kwartier wilden opgebeld worden. Ze hadden nog altijd niets gehoord van de Apollonia.

Dit steeds wederkerend bericht deed zijn ongerustheid alsmaar toenemen en ontaardde stilaan in een ware kwellung. Alex liep naar de bar. Hij vulde zijn glas opnieuw met

Glenfiddich en voegde de laatste ijsklontjes toe die nog in de ijsemmer dreven. Hij ging zitten en staarde in gedachten voor zich uit, zijn blinkende Smith&Wessonrevolver binnen handbereik. Als de koopwaar niet arriveerde, hoelang zou hij dan nog leven? Eén maand, twee maanden?

Dalva kwam de kamer binnen. Ze was een ruim twintig jaar jongere mulattin die hij op een van zijn drugreizen in Brazilië had ontmoet. De met dollarbiljetten zwaaiende Belg had haar de ultieme gelegenheid geboden om in een nog luxueuzer leventje te stappen, steeds verder weg van de *favela* waar ze ooit was geboren en opgegroeid. Dalva Ferreira was een mooie verschijning. Met haar meter vijfenzeventig was ze een halve kop groter dan Alex. Ze droeg iets met uitgesneden decolleté en diepe splitten aan weerszijden in het rokgedeelte. Men kon het moeilijk een jurk noemen, maar veeleer een verzameling van aan elkaar genaaide lappen stof met een geel bloemmotief. Ze exposeerde op een afgemeten verleidelijke manier haar natuurlijk getaande hebben en houwen.

Ze ging achter Alex staan. Hij voelde haar weelderige boezem tegen zijn hals drukken.

‘Heb je weer problemen, mijn appeltje?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Ach, Nosnos, het zit niet mee.’

Dalva had ‘Nosnos’ altijd een welluidend koosnaampje gevonden, dat ongetwijfeld moest verwijzen naar haar mooie rechte neus, die ze ergens van een blanke vader had geërfd. Dat dacht ze, maar Alex wist beter. ‘Nos nos’ was Arabisch voor ‘half half’, wat in die landen de courante naam was voor koffie verkeerd.

‘De Apollonia is er verdorie nog niet. Weet je wat dat betekent?’

‘Dat je nog wat geduld moet hebben’, antwoordde ze laconiek met haar fluwelen stem.

‘Nee, nee, dat ziet er niet goed uit. Ik vrees voor mij, ... voor ons, het ergste’, zei hij, terwijl hij geërgerd naar boven keek en zo zijn hoofd achterwaarts tussen haar harde borsten drukte. Ze kuste bemoedigend zijn kale hoofd.

‘Wat ben je toch weer pessimistisch, appeltje. We gaan je wat opbeuren.’

Ze liep naar een wandmeubel en viste een *snowsealtje* uit een lade. Daarna vlijde ze zich languit op de sofa. De split viel open en liet borsten zien, die als twee Maagdenburgse halve bollen onwrikbaar op haar bovenlichaam ingeplant stonden. Onder iedere borst had ze nog een vaag litteken dat getuigde van de eerste goedkope ingreep die ze in Brazilië had laten uitvoeren. Nadien had ze na lang zeuren Alex overtuigd om in haar lichaam te investeren door stevigere en grotere vullingen op een meer deskundige wijze te laten inbrengen. En daar stonden ze nu allebei omhoog te kijken met bijna gitzwarte tepels die ze via het DNA van haar moeder had meegekregen. Ze griste enkele kleenexvelletjes uit een doos en depte het dal tussen haar borsten droog. Ze nam vervolgens het *sealtje* met coke en duwde met haar scherpe vingernagel voorzichtig een gaatje in het plastic. Zorgvuldig goot ze een klein deel van het wit poeder uit in twee lijntjes in elkaars verlengde als een soort grensmarkering tussen haar halve appelmeloenen. Daarna fatsoeneerde ze de streepjes met het *sealtje*.

‘Appeltje. Ik heb hier iets lekkers voor je’, riep ze op een zingend toontje.

Alex keek eerst even verward, maar glimlachte zwak toen hij de twee krijtlijntjes op haar goudbruine huid opmerkte. Hij haalde snel een vijftig eurobiljet uit zijn portefeuille en draaide het enkele keren op alsof hij een sigaret rolde. Hij boog over Dalva, ging met het eurobuisje in haar siliconenvallei en snoof in elk neusgat een lijntje op. Nadat hij nog even de neus ophaalde, vingerde hij het overtollige witte poeder op zijn bovenlip weg. Het pure spul bezorgde hem onmiddellijk een psychische dreun, waarbij zijn stemming 180 graden omsloeg. Geweldig! Hij bekeek Dalva met een verlangende blik, maar besefte al snel dat zijn

geestestoestand en vooral de temperatuur niet optimaal was om op haar uitdagend verzoek in te gaan. Bovendien was zijn potentie ook niet meer wat ze was geweest door het veelvuldige cocaïne- en drankgebruik. Hij liep terug naar de bar, veegde het zweet van zijn hoofd af en nam een flinke teug van zijn whisky. Dalva deed haar *draperieën* dicht, stond op en liep glimlachend naar de keuken.

‘Motorpech, dat moet het zijn. Motorpech’, mompelde hij. ‘Misschien waren ook hun batterijen leeg en konden ze de radio niet meer gebruiken.’

Terwijl zijn gedachten naar de lading van de Apollonia dreven, wreef hij met zijn vinger over het zwarte kunststoffen blad met de esenhouten rand van de bar, waar in de naad nog minuscuul dunne witte streepjes getuigden van het talloze gesnuif. Het jacht had driehonderd kilo cocaïne van het zuiverste soort aan boord. Het was een aantrekkelijk koopje waaraan hij niet had kunnen weerstaan. Hij had het witte poeder kunnen bemachtigen aan 6000 dollar per kilogram, wat uiteindelijk na versnijding, op straat meer dan het tienvoudige zou opleveren. Maar hij was geen rechtstreekse dealer. Vooraleer het witte spul op de markt zou komen, zouden nog ettelijke procenten van de winst afgesnoven worden. Niettemin verwachtte hij toch binnen enkele maanden een netto opbrengst van om en bij de tien miljoen euro. De eerste inkomsten zouden volgen uit de verkoop op de Canarische eilanden. Naast de jetset op diverse eilanden waren ook de nieuwe hippies in La Gomera trouwe afnemers. Hiermee zou hij alvast zijn schulden bij Batista kunnen aflossen. Hij had gehoopt dat hij de betaling een hele tijd kon uitstellen, omdat hij het verschuldigd bedrag van een anderhalf miljoen dollar had geïnvesteerd in deze buitenkans. Maar in dat milieu beleg je niet straffeloos met schuldengeld. En zeker niet met dat van iemand van wie bekend is dat zijn ongeduld even fatale gevolgen kan hebben als een ziekenwagen die niet wil starten bij een spoedgeval. Batista had hem op een brutale, onconventionele manier een laatste waarschuwing gegeven: één maand respijt, één maand en geen dag meer. Daarna mocht hij zijn doodskist bestellen. Alex besepte maar al te goed dat het een rush tegen de tijd was. Toch was hij ervan overtuigd de deadline te kunnen halen. Tenminste als de Apollonia met de lading zou aankomen.

Net toen Alex zijn sigaar weer aanstak, kwam Dalva uit de keuken met een dienblad, zette dat op de bar en ging naast hem zitten.

‘Kom, appeltje, je moet wat eten.’

Alex nam nog enkele snelle trekjes van zijn sigaar en bekeek het minibuffet. Diverse bordjes en potjes met typisch Spaanse lekkernijen: garnalen in looksaus, ansjovis in azijn, gebakken chilipepers, sandwiches met serranoham, olijven en natuurlijk ook de lokale specialiteit, ongeschilde aardappeltjes met mojosaus. Hoewel snuifpoeder gewoonlijk de honger stilt, had het toch de knoop weggewerkt die zich sinds het ontbijt in zijn maag had genesteld. Zijn speekselklieren traden langzaam in werking. Hij nam gretig een sandwich en prikte een en ander op zijn vork.

Nadat hij zich een Glenfiddich inschonk als afzakkertje begon zijn milde vorm van optimisme weer geleidelijk plaats te ruimen voor sombere gedachten. Waar bleef de Apollonia? Ze hadden hem toch niet te grazen genomen?

Hij dacht aan de situatie van enkele dagen geleden. Hij en Dalva waren net teruggekeerd van een vijfdaagse trip met de Apollonia om de nodige *boodschappen* te doen op diverse Canarische eilanden, toen hen in de vestibule van de villa een vreselijke lijkengneur was komen aanwaaien. Alex had zich een hoedje geschrokken toen hij Arlo in het midden van de woonkamer zag liggen. Hij had zich met zijn zakdoek voor zijn neus al kokhalzend naar het

lijk begeven. Het ingevallen gezicht van zijn huisbewaarder was vaalwit en zijn matte ogen stonden nog open. Er vlogen talloze vliegjes in het rond en alle openingen in zijn hoofd waren bevolkt met maden. Op de borst was met een keukenmes een papier geplant, waarop stond “Nog één maand, amigo, en geen dag meer. Anders ben jij de volgende”. Volgens de wetsdokter was het al de tweede generatie maden die op dit kweekterrein hun weg had gezocht. Die gruwelijke aanmaning tot betaling hadden ze blijkbaar onmiddellijk uitgevoerd nadat Alex en Dalva de villa hadden verlaten. Vandaar de walgelijke geur. Een rappel met een moord op een onschuldige. In dat wereldje hield een incassobureau er totaal andere praktijken op na.

Alex Dupuis had al vele watertjes doorzwoommen maar een lijk midden in zijn woonkamer was nieuw. Dalva had de hele litanie en het nodige gevloek mogen aanhoren. Hij zou dit, hij zou dat, maar besepte uiteindelijk dat hij niet kon optornen tegen Jairo Batista, die met zijn octopustentakels over de eilanden regeerde.

Maar nu was zijn grootste bezorgdheid de Apollonia. Waar bleef dat jacht met de cruciale lading? Hij trok enkele keren aan zijn sigaar en wreef zijn hoofd droog. Daarna nam hij zijn verrekijker en speurde de oceaan opnieuw af.